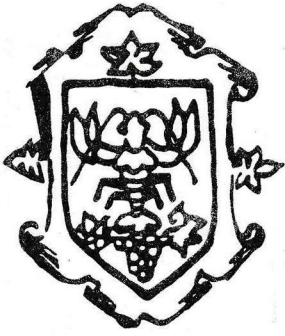

Občas 5/11.92

č. 3/1992

Rakvičský zpravodaj

vydává obecní rada v Rakvicích

Rakvičané, na slovíčko...

Uplynulo léto s tropickými vedry, že ani meteorologické záznamy za posledních 200 let neznají obdoby. Horko a sucho postihlo zemědělství, ale u některých plodin byla přesto dobrá úroda. Neúroda je neštěstím, ale i nadúroda znamená v tržním mechanismu velké starosti. Prodávali jsme meruňky za nízkou cenu, leckomu shnila rajčata, protože je nikdo nechtěl vykoupit. Ceny hroznů za 4 - 6 Kčs byly také nízké a červené odrůdy se místy ani nevykupovaly. Naproti tomu menší úroda obilovin vedla ke zvýšení cen krmiv, masa a masných výrobků. V současných podmínkách získává ten, kdo přijde první, umí si zajistit smluvní odbyť nebo vlastní prodej. Neúprosná konkurence se již začíná projevovat.

Život naší obce však nejvíce ovlivňuje transformace družstva. Znovu se vrací tradice dědictví půdy a stařenky nechávají připsat v noučatům aspoň kousek políčka, jako životní jistotu či přilepšení pro chvíle nejhorší. Lidé hledají cesty, jak přežít, aby jim zůstaly určité jistoty a perspektivy do budoucna. Pohodlný život nemá v tržní ekonomice místo. Na každém záleží, aby se i z mála

co nejvíce vytlouklo. Všichni také musí hledat řešení z dané situace, protože nikdo nám cestu neukáže. Z družstva asi zůstane jen malý kolektiv lidí, který bude za vysoké produktivity práce a pohotového reagování na požadavky trhu a agrární politiky státu hledat své stálé místo a uplatnění. I stát však musí podat pomocnou ruku a vytvářet zemědělcům lepší podmínky (např. zelená nafta, dotace, celní ochrana apod.).

Nejcennějším poznatkem pro nás zůstává, že na příště musíme s těžkostmi počítat a naučit se s nimi bojovat.

I přes obtíže se v Rakvicích hodně buduje. Do provozu byla uvedena přístavba školy a pekárna. Ingstav staví silnici z Nové ulice po hřiště, narůstá trend obchodů a služeb. Už se projevuje i konkurence a občané si mohou vybírat.

Rozvoj soukromého podnikání je příslibem pro růst příjmů obce a tím i pro její další budování.

R. Obhlídal

Naše obec v současných podmínkách

Všichni si v této době uvědomujeme, že čas roku pokročil a již nebude tolik prostoru pro všechna předsevzetí, se kterými jsme počítali na začátku roku. Co se od začátku roku do současnosti podařilo udělat? Dostavba školy se přes velké potíže s financováním podařila dovést do kolaudace, která umožnila po-užívání přistavěné budovy. Škole přibyly prostory pro výuku, nová kuchyně s vybavením, jídelna a odborné učebny. Venkovní práce a úpravy okolí se ještě dokončují. Úhrady plateb budou ještě dodavateli hrazeny z prostředků okresního úřadu, tak jak je budeme v omezeném množství do konce roku dostávat.

Dokončení této akce v současných podmínkách můžeme považovat za úspěch. Řada podobných staveb na úseku školství dokončena nebyla a byla pozastavena. Na příští rok byl ještě uplatněn požadavek na vybavení školy a realizování stavebních doplnků podle původního záměru.

Vozovka v "Nové ulici" byla po křižovatku dokončena. S Ekoingstavem byla uzavřena dohoda, která umožnila pokračovat ve výstavbě vozovky "U hřiště", která byla plánována až na rok 1993. Financování tohoto úseku je z části ze zbytku letošního rozpočtu na komunikace 350 - 400 tis., část bude hrazena z prodeje pozemku, na kterém stojí výrobní zařízení Ekoingstavu - 0,5 mil., zbytek asi 200 tisíc z nového rozpočtu 1993. Je předpoklad finanční úspory vzhledem ke stávajícím cenám dodávek, dopravy atd. Technologie výstavby byla zvolena tatáž, kterou byla provedena loni "ulička III". Je úsporná, rychlá a nejméně omezuje občany. Tato technologie byla vypraco-

vána Ekoingstavem pro podmínky Rakvic, speciálně pro "uličku III" a poprvé u nás realizována.

Asfaltový koberec v ulici U hřiště mohl být do konce října už položen. V oblouku vozovky byla v tempu dokončena nová pekárna a tato část obce začíná dostávat novou tvář, na kterou si jistě brzy zvykne.

Obtížnější stav je na dokončovacích pracích čističky odpadních vod, kterých je ještě dosti. Finanční objem, který byl v letošním roce plánován a je potřebný pro stavbu, nebyl poskytnut. Do konce roku je k dispozici prostavět 400 tisíc, místo potřebných minimálně 3 milionů. Budou dokončeny terénní úpravy, přípojky, oplocení. Bude chybět dešťová nádrž, přečerpávací stanice, elektrický přívod, mostový shrabovák. Čističku je však možno za určitých podmínek uvést do zkušebního provozu. Bude to předmětem jednání s vodovody a kanalizacemi Břeclav, tj. firmou, která čističku bude provozovat.

Další věci potřebné pro obec, které bude možno ještě provést, budou velmi omezené, vzhledem k vyčerpanosti obecního rozpočtu. V tom ale nejsme sami, s tímto problémem se potýkají všechny obce a vlastně každá domácnost.

Další informace je z jiné oblasti. Obecní úřad zaslal spolu s Obecními úřady Příklad a Podivína protestní dopis ministru obrany, ve kterém žádal okamžité zastavení letecké aktivity v teritoriu obce, která doslova otravuje občany. Ke všem starostem je tento randál z hora, již trochu moc.

Na druhé straně je potěšující, že vcelku za krátký časový úsek došlo k rozvoji

podnikatelské aktivity, na které si občané začínají zvykat. Došlo k rozšíření sítě obchodů, služeb, živností. Také firmy, které působí v obci, se zúčastňují na akcích a pracích, které jsou pro obec přínosem a mají velký zájem pro obec tyto práce vykonávat.

Ekoinstav, který pro obec provádí výstavbu vozovek, má zájem rozšířit v obci svoje působení, včetně možnosti zaměstnání místních občanů při výrobě stavebních prvků. OÚ bude tyto aktivity v rámci možností podporovat.

Starosta obce

Pohled z pravé strany

Je tři měsíce po volbách a je zřejmá jedna věc. Společný stát Čechů a Slováků končí. Je to důsledek historického vývoje, který ještě uspíšily poslední volby do zákonodárných sborů. Přes všechny obstrukce a strašení opozice z rozpadu státu, nemusíme mít z budoucnosti samostatného Českého státu obavy. Je nutno tuto situaci brát jako realitu.

Opozice strašila a straší pořád. Nejdříve si vzala na mušku ekonomickou reformu, která bude mít těžké dopady na všechny občany. Co však vidíme kolem sebe? Nezaměstnanost nedosáhla katastrofických rozměrů, netrpíme nedostatkem potravin, ani nedostatkem oblečení. Je samozřejmé, že se ekonomická situace u některých občanů zhoršila. Je ovšem také nutno si všimnout kladů reformy naší společnosti. Dopadem reformy je také navrácení neprávem odejmutého majetku komunistickým režimem. Je to možnost podnikání, svobodného cestování, vyjadřování a rozhodování.

Když opozice neuspěla u reformy, našla si nového strašáka. Rozpad našeho nefunkčního státu s obrovskými finančními důsledky pro obě republiky. Nikdo z jejich řad však není schopen říct, kolik stojí obě republiky dosavadní udržování současného stavu federace. Jejich argumenty jsou stále stejné. Lid by měl rozhodnout, lid si to nepřeje, lid si přeje toto. Tyto a jim podobné argumenty jsme tady slyšeli 40 let. Ale voliči v obou republikách rozhodli tak, jak rozhodli. A to bylo to referendum, po

kterém opozice tak volá a které na jaře sama zablokovala.

Vraťme se však k reformě ještě jednou. Jednou z jejich výhod je možnost občanů zúčastnit se na řešení věcí veřejných. U nás v Rakvicích to jde v podstatě dvěma způsoby. Jeden je pasivní, a to volenými zástupci v obecním zastupitelstvu. V tomto případě musí mít však občan možnost zastupitelstvo a jeho práci kontrolovat, kritizovat nebo chválit. A to může pouze na veřejném zasedání. Těchto zasedání se však mnoho občanů neúčastní. Z jedné strany je to dáno bohužel nezájmem, ze strany druhé velmi špatnou informovaností o jejich konání. Druhou možností občanů účastnit se aktivně na dění v obci jsou různé odborné komise, zřizované obecním zastupitelstvem. V současné době pracují, pokud se dalo zjistit, komise stavební, sociální, kulturní, veřejného pořádku a finanční. Při obsazování členů těchto komisí zvolilo zastupitelstvo zřejmě nej-jednodušší cestu. Až na komisi stavební, jsou totiž členy těchto komisí v drtivé většině lidé, kteří v nich "pracovali" před listopadem 1989. Žádné nové a hlavně mladé tváře. A to je chyba, kterou je také nutno přičíst na vrub, mimo jiné, špatné informovanosti.

MS ODS Rakvice
Pavel Suchánek

NĚCO O SELSTVÍ V RAKVICÍCH

Historii selství v Rakvicích je možno začít sledovat až po 30 leté válce. Víme, že Rakvice po této válce byly v ruinách. O stavu usedlostí byla vedena registrace (záznamy), které byly založeny ve druhé polovině 16. století. Tato registra, jakož i registra pozdější, se ztratila. Přesto se dochovaly dílčí zprávy. Je známo, že vrchnosti (Rakvice v té době měl v držbě Weikhart, hrabě ze Salm-Neuburgu a po něm uherský manganát Štěpán Illyezhazy) grunty neprodávaly za hotové. Z kupní ceny se složila nějaká částka (závdavek) a zbytek se skládal v mírných ročních splátkách (veruncích), rozvržených někdy až na 100 let. Tím si zavazovaly vrchnosti majitele gruntů jako jistou robotní sílu. Po třicetileté válce usilovala vrchnost o osídlení Rakvic.

V roce 1673 byla za účelem vybírání daní zapisována selská půda. V Rakvicích bylo v té době 30 půllánků (např. Tomáš Hajda, Jiří Foukal, Jan Machač, Václav Damborský atd.). Pět čtvrtlánků. Vedle nich pak bylo 25 domků bez polí - domkářů. Před 30 letou válkou bylo v Rakvicích 70 půllánů, 7 čtvrtlánů a 25 domků bez polí. Počet obyvatel činil 510 osob. Po 30 leté válce činil počet obyvatel 180, tedy něco víc než třetinu stavu před touto válkou. V roce 1691, kdy byl držitelem Rakvic Bedřich, hrabě z Oppersdorfu, byl proveden nový soupis poddanského majetku. Podle tohoto soupisu bylo tu celkem 60 půllánů, z toho 43 obsazených, 20 podsedků, z nich 11 obsazených a 24 domků, všechny pusté. Mezi majiteli půllánů se vyskytovala jména Jan Foukal, Jakub Krčka, Josef Hajda, Václav Damborský, Václav Rozsypal, Martin Machač, Jura Cabal aj.

Záznamy z roku 1749, když již byly jednotlivé domy očíslovány, bylo v Rakvicích 82 majitelů usedlostí, z toho 57 pololánků, 25 podsedků. Vedle toho bylo 25 domkářů, to je vlastníků

domů bez polí, kteří pracovali na panských polích nebo byli kováři, či jinými řemeslníky. Mezi půllánky byla jména ještě dnes se vyskytující, jako např. Foukal, Minařík, Cabal, Filípek, Hajda, Procházka, Machač, Holub, Průdek, nebo mezi domkáři byli Roháč, Vajbar, Obhlídal, Filípek.

O způsobu hospodaření a kulturách, které byly pěstovány, lze prakticky hovořit až po zrušení roboty. V té době končilo úhorové hospodářství, které spočívalo v tom, že pole byla v rámci osevního postupu vždy po určité období 1 - 2 roky neobdělávána. Pozemky byly rozděleny do tří částí. Jedna část byla oseta obilninami, druhá byla osázena sadbou. Třetí část polí byla ponechána jako úhor. Tím byla umožněna pastva dobytka na velké ploše, a to buď na úhoru a na podzim i na podrostech na strništích. V úrodnějších půdách, jako byla rakvická, se neúhorovalo každoročně, ale jednou za čtyři nebo více roků. Proto byly v Rakvicích prováděny pastvy povětšinou na podrostech na strništích. Vedle toho byla na pastvu až do druhé poloviny 19. století (1878) určena méně úrodná luka a výhon. Byly to Trávníky, Trokvíze a Celky a Hrůdy. Sousední němečtí hospodáři v Přítlukách měli trvalá pastviska až do 30. let 20. století.

Usnesením zemského sněmu moravského ze dne 9. června 1848 byla sice roboty zrušena, ale rolník se musel z ní vyvázat. Způsob vyvázání byl stanoven císařským dekretem ze 4. března 1849. Tento dekret stanovil částky za robotu, naturální dávky (ceny odpovídající desátku), úroky z hodnoty roboty, úroky z luk a za předivo, které robotník vrchnosti odváděl a které po zrušení roboty měl zaplatit.

Zvláštní vyvazovací komise vypočetla, že vyvazovací poplatky, které rolník měl zaplatit, činila u pololánka 323 zlatých 45 krejcarů, u čtvrtlánka 156 zlatých, u posedníka 118 zlatých 40 krejcarů. Kdyby měl rolník tento

vyvazovací poplatek zaplatit bývalé vrchnosti celý, i když ve splátkách, znamenalo to, že by nevyšel z dluhů, neboť vlastně musel své hospodářství budovat. Proto bylo rozhodnuto, aby zaplatil jen třetinu, a to ve dlouhodobých splátkách.

Po počátečním nadšení, že byla zrušena robota došlo po té, co se sedláci seznámili, jak draze bude vykoupeno jejich volné hospodaření, došlo k vystřízlivění a k tvrdému boji o chléb. Celé dvacetiletí trvalo, než se sedláci vyplatili u vrchnosti a než vybudovali svá hospodářství tak, aby prosperovala. Nevystačilo se s nářadím, které rolníci používali v době roboty. Přistupovalo se k práci na polích se železným nářadím, začalo se hlouběji orat, selo se hodně pšenice, žita a ječmene. Zlepšovalo se sklepní i viničné hospodaření. Přesto stále rolníci zápasili s nedostatkem peněz. Rolníci se co do svých schopností rozdělili do dvou skupin. Pracovití, šetrní a podnikaví tvořili jednu skupinu, druhou skupinu tvořili ostatní rolníci. Ti první peníze získané za prodanou úrodu a živočišnou produkci využívali ke koupi opuštěných a prodávaných polí a domů a tak zvětšovali svá hospodářství, aby mohli vyrábět pomocí zemědělské techniky, která byla vyráběna pro větší hospodářství, jako byly statky šlechty. Ti druzí pak povětšinou živořili, zadlužovali se a museli pole po kouscích lacino prodávat. Bylo to ve druhé polovině 19. století. Také dělitelnost usedlostí mezi děti sehrála svoji úlohu. O způsobu dělení jsme psali v Rakvicím zpravodaji.

Rozvoj zemědělské průmyslové výroby (cukrovarnictví) otevřel možnosti hledat nové zdroje příjmů. Tímto zdrojem bylo pro rolníky zavedené pěstování cukrové řepy v 70. letech minulého století. Podnět k tomu dalo založení cukrovaru ve Velkých Pavlovicích nájemci císařského velkostatku pruskou firmou Latzel a spol. V roce 1866 a později i založení prvního rolnického akciového cukrovaru v Podivíně. Opět se ukázalo, že ne všichni rolníci včas pochopili užitečnost pěstování

cukrovky. Někteří rolníci namítali, že se v naší vesnici pěstuje mnoho vinné révy a že věří v budoucnost této obchodní plodiny. Zástupci pěstování cukrovky uváděli nevhodnost pěstování vinné révy nejen proto, že se vinná réva nepěstuje na písčiny pahorcích, ale i tam, kde půda je vhodná pro cukrovku. Tito zástupci namítali, že cizí vína utlumí ceny našich vín a že "zač pak bude stát vypěstování vína, které ze všech jiných rostlin je nejpracnější". Jiní pak namítali, že pěstování řepy na úkor obilí vyvolá nouzi o chléb, že řepa vytáhne úrodu z půdy a vysází-li rolníci jejím pěstováním svá pole, budou pak dít bídu. Ukázalo se však, že rozvoj pěstování cukrovky znamenal finanční přínos. Nevycerpané pozemky dávaly 80 až 100 q na měřici a cena za metrický cent činila až 1 zlatý rakouský.

Jiné plodiny, zejména kukuřice a brambory nebyly v Rakvicích sázeny pro průmyslové zpracování. Kukuřice je starou kulturní obilninou v oblasti střední Ameriky, především v oblasti Peru, Bolívie a Mexika (archeologické nálezy této plodiny jsou až období 2 500 let před Kristem). Do Evropy byla přivezena ve středověku. V Rakvicích byla pěstována jen pro vlastní potřebu, a to především pro kukuřičné zrní. Kukuřičnými stonky se především zatápělo v kuchyni. Také sadba brambor měla stejné postavení.

Větší rolníci si uvědomili, že se nevystačí s vědomostmi získanými od předků. Eduard Kornyšl, jako předseda kontribučenského fondu Hodonínsko-pavlovického panství, objednal pro české obce v kraji odborný časopis Rolník, z něhož rolníci čerpali poznatky o pokrokových formách zemědělské výroby.

Později byl zdrojem vědomostí časopis Mílotický hospodář. Nejen to. Začali se shánět po odborné literatuře. Posílali své syny do zimní hospodářské školy v Podivíně, kde získávali cenné odborné poznatky. Např. rodiny Obhlída-lů a Bednaříků daly možnost absolvovat střední zemědělské školy a i vysokou školu zemědělskou, aby se později jejich absolventi uplatnili na státních

statcích v zemích Rakouska-Uherska.

I chov dobytka prodělal ve 2. polovině 19. a na počátku 20. století výrazné změny, zejména po zrušení luk a polí v roce 1878, určených pro pastvu dobytka. Rolníci si uvědomili potřebu pěstování většího počtu skotu a bravu. V tomto směru vynikli Jan Kamenský a František Kamenský, pozdější starosta obce. Tito vybavili své stáje vším nejmodernějším - napaječkami, chodbami za hranty, měli silážní jámy a byli mezi prvními, kteří zavedli strojní dojení. Jejich příklad pak následovala řada rolníků, jako byli Josef Vajbar z gruntu č. 133, Tomáš Horáček č. 27, Ferdinand Veverka č. 24 a další.

Víno bylo prakticky pěstováno převážně jen pro osobní spotřebu. Sázení vinic do greftů, ruční jejich obdělávání spočívalo v kopání postnice rýči, kopačky byly dělány jen motykou, hnůj se zarýval rýčem. Vinice se nestříkaly nebo jen tehdy, když se objevila perenospora (začala pálit ruda) a postřik byl proveden nejvýše dvakrát. Obec určovala dobu vinobraní. Byla dodržována doba, kdy do vinohradu směl jen vlastník. Hrozny byly sbírány do lejt, v nichž hrozny byly drceny píchem. Do sklepa se rozdrčené hrozny "zvalovány z lejt do koryta, které ústilo do kádí". Víno se lisovalo na velkých dřevěných lisech, utahovaných velkým dřevěným vřetenem, které bylo zakotveno v trámu stropu ve sklepě. Vinaři dleli ve sklepích dlouhé večery. Byla to doba družby vinařů a zpěvu.

Pokud jde o způsob orby, po zrušení roboty se uplatnil i u rolníků v Rakvicích vynález bratranců Veverkových. Byl to nový typ pluhu, který půdu dobře kypřil a zároveň ji obracel. Na tu dobu vynález, který způsobil převrat ve výrobě pluhů v celé střední Evropě. Postupně se objevovaly typy hospodářských strojů, které usnadňovaly zemědělskou práci a zvyšovaly její produktivitu. První ruční mlátičku v Rakvicích koupil v roce 1880 Josef Filípek z domu č.p. 108.

V roce 1890 koupil první žací stroj rolník Jakub Foukal z domu č. 32 a poté i další zemědělské stroje. Jakub Foukal byl v té době nejbohatším mužem

v Rakvicích. Byl majitelem 7 čtvrtlánů. Vyprávělo se o něm, že v Rakvicích nezačala žádná dražba dřívě, dokud se nedostavil Jakub Foukal. Tomáš Horáček vyprávěl, co o Foukalovi říkal jeho otec. Že při dražbách v létě prý přicházel na dražbu v bílé košili, čamaře, často však bosky.

V roce 1895 koupil první parní mlátičku František Švásta z domu č. 24, na výminku žijící pak v domě č. 23. Po něm pak Jan Kamenský, Matěj Hrdina a František Krmíček a další koupili společnou parní mlátičku, kterou poháněla "donfka", kterou obsluhovali Pavel Hanzlík, po němž Jakub Peš, z mladších pak Josef Vajbar - Machar. Bylo to jakési družstvo.

Výrazný rozvoj moderního zemědělského podnikání nastal později. Byla to jakási prestižní soutěž mezi mladými rolníky a Špitzovým a panským podnikáním.

Líčením těchto událostí není sledováno jen s nimi seznámit čtenáře. Měly by být trošku i poučením nebo ponaučením. Vždyť zejména události po zrušení roboty by měly být ponaučením dnešním rolníkům. Neboť jen ti, kteří měli odvahu poprat se s nesnázemi, kteří cílevědomě a úporně bojovali o své místo ve společnosti, kteří se dovedli odříkat a do značné míry na počátku samostatného hospodaření i strádat, stali se silnými osobnostmi selského stavu. Dobrali se dobrých výsledků. Je třeba mít vůli a sílu najít cesty vedoucí k úspěchu. Kdo se bojí riskovat, nedočká se úspěchu.

JUDr. Hubert Režný

RAKVICKÉ OSOBNOSTI

Ačkoliv nebyl rakvickým rodákem, celým svým životem a prací pro Rakvice, zejména za rozvoj školství i kulturního života, si plně zaslouží být zařazen do galerie rakvických osobností. Je to Antonín Kubíček, jehož jméno dnešním generacím téměř nic neříká, který si však za dobu svého 27 letého žití a působení v Rakvicích

postavil pomník ve vědomí generací, které vychoval. Téměř po čtvrt století vychovával generace, které tu žily a z nichž mnozí později tvořili dějiny Rakvic. Antonín Kubíček se narodil v Bohdikově v okrese Šumperk. Na rakvickou jednotřídní školu přišel v roce 1866, poté, co na cholera, která v Rakvicích po pruskorakouské válce řádila, zemřel jeho předchůdce Jan Čechák.

V té době stál již v popředí hospodářského, politického a kulturního života Josef Edvard Kornyšl.

Ve školní budově, v níž začal Kubíček vyučovat, byla jen jedna vyučovací světnice, která postupně nedostačovala. Proto byla zřízena "učírna" pro první třídu v domě číslo 145. Obec tento dům koupila v roce 1868, kdy bylo nutno v Rakvicích zřídit dvojtřídku. Antonín Kubíček se stal nadučitelem a jako učitel nastoupila další významná osobnost Antonín Vomela.

Antonín Kubíček se při nástupu do školy v Rakvicích zapojil do společenského i kulturního života. Stal se také regenschorim v kostele. Byl vynikajícím zpěvákem. Z doby jeho činnosti

regenschoriho se dochoval zápis latinských zpěvů při pohřbech "Officium Refundatorum" (česky - služba mrtvým). Sám si je opsal, byly psány brkem. Kultura jeho písma byla mimořádná. Dochovala se jeho fotografie, kdy byl nadučitelem.

Antonín Kubíček hned na počátku svého pobytu v Rakvicích velmi úzce

spolupracoval s Josefem Edvardem Kornyšlem. Je dochována zpráva, že spolu koupili v Praze pro rakvickou školu globus a lunostroj. Tyto předměty však nesloužily jen škole. Byly používány i při osvětových přednáškách, které oba konali pro rakvické občany. Věděli, že poznatky o světě a hvězdné obloze je nutno sdělovat i dospělým. Dochoval se z těchto přednášek tento Kornyšlův výrok: "Kdo točí zemí, kdo řídí zákony vesmíru a nás drobných pozemšťanů? Bůh, ta mocná

síla přírody, jež vším vládne." Antonín Kubíček i Josef Edvard Kornyšl si byli vědomi potřeby šířit v Rakvicích osvětu v širších rozměrech. Proto v roce 1868 založili Pěvecký a čtenářský spolek Žerotín, jehož cílem bylo vybudovat knihovnu, pěstování zpěvu a četby nebo předčítání občanům a šíření nových poznatků o zemědělství. O tomto spolku psaly tehdejší noviny Moravská Orlice v roce 1868.

S růstem Rakvic rostl počet žáků, takže dosavadní učebny nestačily. Proto v roce 1880 nařídila okresní školní rada představenstvu rakvické obce dát

postavit novou školní budovu, a to na místě, kde stála obecní hospoda a kovářna. Šlo přitom o přestavbu, neboť ze značné části bylo použito původního sklepního zdiva bývalého habánského dvora i zdiva hospody. Škola měla čtyři učebny a byty jak pro nadučitele, tak ostatní učitele. V září 1882 byla slavnostně otevřena.

V publikaci 50 a 100 let škol v Rakvicích je uvedeno "... a nadučitel Antonín Kubíček spolu s učitelem Antonínem Vomelou ve svých projevech povzbuzovali rodiče, by sobě školy vážili a dítky své k pilné návštěvě školy přidržovali, by básně a písně různé přednáseti se učily". Velký podíl na tom, že stavba školy byla provedena v tak krátké době, měl i Antonín Kubíček.

Pro nově zřízené dvě třídy byli přijati dva mladí podučitelé, a to Antonín Mátl a Alois Mrštík, Oba byli absolventy c.k. Slovanského ústavu pro vzdělávání učitelů v Brně a přátelé. Samozřejmě se ihned po nástupu do školy zapojili do společenského života v Rakvicích.

Antonín Kubíček usiloval znovu oživit činnost Pěveckého a čtenářského spolku Žerotín. Poněvadž činnost spolku zanikla, bylo nutno spolek založit. Když se mu podařilo na podzim roku 1882 získat členy obecního zastupitelstva a další pokrokové občany pro myšlenku obnovy činnosti tohoto spolku, svolali učitelé valnou hromadu s cílem znovu založit tento spolek. Jeho účelem bylo sjednávat pro své členy a ostatní zájemce "poučení a ušlechtilou zábavu". Prostředky k tomu mělo být založení spolkové knihovny, odebírání časopisů, pořádání přednášek a poučných rozprav z oboru hospodářského apod. Úkolem tohoto spolku mělo být i pořádání zábav, výletů, divadelních představení. A právě v tomto směru měl velký podíl na této práci nadučitel Kubíček.

Antonín Kubíček jako nadučitel neměl jen samé úspěchy. Narážel i na potíže. Jednou z nich byl problém s návštěvou dětí rolníků, pracujících na ekonomii státního statku na

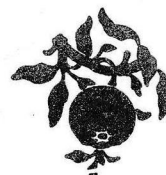
Trkmanci. Tehdejší správce prušácký Němec Habl, dělal rakvické škole potíže. Děti dělníků zanedbávaly školu a zvyšovaly procento zameškávání žactva rakvické školy. Aby tento stav byl odstraněn, využil Kubíček známosti Aloise Mrštíka s rodinou správce Habla. Poslal Mrštíka projednat docházku dětí a přimět správce, aby nebránil dětem dělníků pravidelně navštěvovat školu. Také vztahy mezi rakvickou školou a farou nebyly nějaký čas dobré. Rakvický farář Václav Blažek, i když do školy chodil jen velmi zřídka (byl nemocen a zastupoval ho kaplan Antonín Malec), rád diktoval, jak má škola pracovat. Když ovlivňování přesáhlo míru, řekl nadučitel Kubíček faráři Blažkovi: "Pane faráři, ty doby přestaly, co vy jste práskal bičem a my táhli káru."

Že Kubíček se stal skutečným Rakvičanem svědčí skutečnost, že měl vlastní vinohrad a vybudovaný vinařský sklep. Jeho sklepní hospodářství bylo na vysoké úrovni. Příležitostně rád pohostil pozvané hosty ve svém sklepě.

Antonín Kubíček měl za manželku Boženu Bartošíkovou z Podivína. Měli 7 dětí, z toho 4 chlapce a 3 děvčata. Dcera Žofie byla manželkou nástupce Kubíčkovy, řídícího učitele Josefa Garliča. Ostatní děti dostaly vzdělání, takže se všechny v životě dobře uplatnily.

Antonín Kubíček zemřel v roce 1893.

JUDr. Hubert Režný

Proměny

Náboženské poměry v Rakvicích

Farní budova byla postavena v roce 1789 a v roce 1859 byla místní církevní správa povýšena na faru.

Kostel nepostačoval potřebám farnosti. Proto pololánici Jiří Foukal a Jakub Korčák založili v roce 1817 fond ve výši 2226 zlatých k rozšíření kostela. To bylo provedeno až v roce 1875. Byla provedena přestavba kostela a opravena věž. Obyvatelstvo bylo převážně katolického vyznání.

Správci rakvické farnosti od roku 1785 postupně byli Matouš Novosad do roku 1790, Václav Dvořák (1790-1802), Maxmilian Cuculinus od června 1802 do června 1806, Ondřej Vondráček (1806-1815), Antonín Růžička (1815-1825), Antonín Janků. Tento působil v Rakvicích od 15. prosince 1825 do 5. dubna 1836. Jako duchovní správce zvelebil kostel i oltář, zlepšil faru a velmi pomohl občanům při choloře, která v Rakvicích řádila v roce 1832. Po něm 28 let byl farářem v Rakvicích Josef Schuster. Do historie obce se pak zapsal farář František Milím, který v Rakvicích působil 17 let. Farnost vedl od roku 1866, když u v Rakvicích působil Josef Eduard Kornyšl. Kolem jejich "sporů" se dochovalo jednak nepodložených pověstí, jednak řada dokumentů o spolupráci. V době nemoci Milíma ho zastupoval kooperátor Emanuel Svitavský. Od roku 1882 zastupoval Milíma kaplan Alois Malec. Tento byl činný i kulturně. Působil v Pěveckém a čtenářském spolku Žerotín a vedl i ochotnické divadlo v Rakvicích.

Spolupracoval i s Aloisem Mrštíkem, který v té době učil v Rakvicích. Malec se později po názorových rozporech stal nepřitelem Mrštíka.

Na rakvické faře se do konce druhé světové války vystříдалo ještě sedm katolických knězů.

Byli to:

Josef Pták - v Rakvicích působil	1884-1890
Jakub Kružík	1891
Albert Mrázek	1901-1907
Gotthard Frich	1907-1908
Cyril Vala	1908-1917
Jan Spurný	1917-1965

Od doby protireformace byli rakvičtí občané převážně římsko-katolického vyznání. Jiného vyznání tu byli jen jedinci. Např. v roce 1931, při sčítání lidu z celkého počtu 2405 osob bylo 2306 katolíků, t.j. 89,6 %. Dále bylo v Rakvicích 29 českých bratří, 2 pravoslavní, 12 židovského vyznání a 59 bez vyznání. Mezi občany bez náboženského vyznání bylo 8 židů.

Další historie náboženských poměrů by si vyžádala samostatnou stať.

BLAHOPŘÁNÍ

V červencovém vydání Kanadských listů, které vydává krajský spolek Čechů a Slováků ve státě Ontario v Kanadě jsme se dočetli o srdečném blahopřání, které zní:

Dne 16. srpna t.r. oslaví na Batavě (Baťovo město) v kruhu své rodiny a přátel své 80. narozeniny, novopečený kapitán v.v. Jaroslav Hajda, rodák rakvický. Jako mnoho jiných moravských Slováků odešel po německé okupaci k zahraniční čs. armádě ve Francii. Po výcviku v Agde byl poslán na frontu, utkal se s nepřítelem, ale po kapitulaci Francie byl evakuován do Anglie. Sloužil u protitankových děl. Obležení Henguevku se účastnil jako zástupce velitele baterie. Do vlasti se vrátil 26. května 1945 se čtyřmi vysokými vyznamenáními, včetně bronzové hvězdy a Čs. válečného kříže.

Po únoru 1948 odešel s rodinou do Kanady. Pracoval u firmy Baťa ve městě Ontário. Dále jsme se dověděli, že rozkazem ministra obrany ČSFR, jako výraz vojenské rehabilitace vojáků západního odboje 2. světové války, kteří byli za své občanské i politické postoje v letech 1948-1989 politicky i služebně postiženi, byl dnem 20. února 1992 jmenován kapitánem ve výslužbě.

Rakvický zpravodaj se připojuje ke gratulantům a přeje Jaroslavu Hajdovi,

rakvickému rodáku, dlouhé zdraví
a osobní spokojenost.

Redakční rada

Nebojte se podnikání

Jsou rodáci, kteří se o dění rodné vesnice zajímají celý život. Zapisují své poznatky, ožívují vzpomínky a zakládají do svých archívů vše, co je napsáno o Rakvicích. Jeden z nich je František Šelle, narozen v posledním domě nad hřbitovem, který nám poslal výpis řemesel z let před druhou světovou válkou do roku 1948. Jistě si povšimnete, kolik řemeslníků v jednotlivých řemeslech vesnice uživila, i když mnozí z nich vlastnili ještě malé

hospodářství. Řemeslnická hrdost však v každém z nich byla pevně zakořeněna. Vzpomínám si na krejčího Čížka. Člověk to byl vysoký, štíhlý, a dobrák od kosti. Na muzice v Sokolovně přišel krejčí Čížek doprostřed sálu, z náprsní kapsy vytáhl viržínko, zapálil si, kývl na muzikanty a pomalu s hlavou vztyčenou tancoval se svou malou ženou sólo. Kolik v tom počínání bylo hrdosti, kolik sebedůvěry.

Živnosti a služby v Rakvicích před 50 lety

- ✓ **Holiči:** Dostál Jan, Fuciman Alois, Hrabal František
- ✓ **Krejčí:** Malinka Josef, Čížek Tomáš, Krůza Ferdinand, Nečas František - kroje, Řezáč Leopold
- ✓ **Klempíři:** Ferbar Antonín
- ✓ **Kováři:** Opršal Josef 116, Opršal Fr., Malina Antonín 8, Lang Josef
- ✓ **Koláři:** Dvořák Vincenc, Böhm František, Kamenský František
- ✓ **Košikář:** Hýsek Vincenc
- ✓ **Malíř a natěrač:** Řezáč František
- Mlékárna:** Pohl Emil
- ✓ **Výkup mléka:** Pohl Emil
- ✓ **Výkup mléka s dodávkou:** Bednařík Fr., Adámek Bohumil, Orálek Jan, Sladký Fr.
- ✓ **Mlýn:** Šír František
- ✓ **Obchody:** Potravní spolek, Kocmánek Jan, Kána Fr. - textil, Krůzová Ružena, Filípek Oldřich, Hégrová Jenovéfa - papírnictví, Hirlukšová L., Průdek Stan., Vajbar Petr - uhlí, dřevo, Valenta Karel
- ✓ **Obuvníci:** Hégr Cyril, Křivánek Fr., Vája Václav, Kamenský Stanislav
- ✓ **Pokrývači:** Fila Ant. Korčák Viktor
- ✓ **Pekaři:** Nečas Karel, Man, Jánošek Josef, Minařík, Novák, Režný
- ✓ **Peněžní ústavy:** Spořitelní a záloženský spolek
- ✓ **Sběrny a platebny:** Rolnické a Občanské záložny z Hustopeči u Brna
- ✓ **Řezníci:** Vajbar Josef, Holzapfel Josef, Bajer Lad., Hájek Karel
- ✓ **Stavitel:** Šemora František
- ✓ **Stoláři:** Filípek Fr., Kamenský Fr. a Karel, Rozsypal Jaroslav, Herzán Stanislav, Cabal Jan
- ✓ **Švadleny:** Řezáčová Eva, Manková Fr. Hádlová, Böhmová, Švástová, Štefková kroje

✓ **Vyšívačky:** Tesárková B., Jeřábková

✓ **Zahradníci:** Průdek Josef, Průdek Ladislav, Průdek Jakub

✓ **Zámečnictví:** Průdek J., Polínek Fr.

✓ **Trafiky:** Hycl, Havlová, Kvasnička

✓ **Hostinec:** Sokolovna, Bednařík (nást. Mazánek), Zach Richus (Böhm Fr.), Pokluda

✓ **Sedláři:** Hégr Karel, Dobrovolný Václav

✓ **Výkupna zeleniny:** Průdek Cyril

✓ **Výroba cement. zboží:** Kamenský Jan

✓ **Porodní babičky:** Pohlová Celestýna, Javorská, Dvořáková

Volně zpracoval Šelle František, Lipník n. B. (rodák z Rakvice) IX 1983

Kocmánek v RZ č. 1/89

NÁVRAT

V letošním roce, kdy naše obec odstranila dluhů vůči vyvražděným rakvíckým židům a odhalila pamětní desku rodině Kohnově na Památníku padlých, přijel k nám na návštěvu až z dalekého Izraele náš bývalý spoluobčan Jakub Bassist.

Narodil se roku 1909 v Radkovicích (nyní okres Třebíč), kde měl jeho otec Alfréd obchod a hostinec. V roce 1923 se rodina přestěhovala do Znojma. V rodině bylo 6 dětí - Jakub, Klementina, Herman, Valerie, Elsa a Josefina.

Jakub se vyučil elektrikářem a v polovině dvacátých let nastoupil službu v Břeclavi. V roce 1926 byl přidělen do Rakvic, kde se seznámil s Josef Kropáčkem. Bydlel v podkrovní mansardě na Spitzově vile (nyní dům uč. Veselého). Podílel se na elektrifikaci Rakvic, Přítluk, Popic,

Pouzďran, Zaječí, Staroviček, Šakvic a Strachotína.

V roce 1930 rukoval z Rakvic do dělostřeleckých Žižkových kasáren v Olomouci. Po vojně v letech 1932-35 budoval elektrárnu na Vranovské přehradě. Pak se znovu vrátil do Břeclavi a Rakvic. Tehdy bydlel u Nečasů (vdova po pekařovi).

Po zabrání Břeclavi Němci byl přeložen do Hroznové Lhoty a v paměti mu zůstaly obce, které elektrifikoval - Mezihoří, Radněves, Vidonín a Kojetín. Od r. 1941 začalo platit nařízení nosit žlutou hvězdu a nesměl jezdit do jiných vesnic.

V květnu 1941 si založil rodinu. Jeho nevěstou byla Štěpánka Marmorsteinová z Tvarožné Lhůty. Za rok nato ho čekal transport do Terezína, kde přežil celou válku až do 15. 6. 1945. Přežil jen díky elektrikářské profesi. Němci posílali židy do Osvětimi, ale jeho jako odborníka potřebovali.

V Terezíně se setkal i s rodiči. Kromě Jakuba a Elsy všichni z rodiny zahynuli. Elsu zachránil starosta z Ratišovic, který ji ukryl před transportem a po válce se s ní oženil a měl s ní 2 dcery. Nyní žije Elsa ve Znojmě. Valerie také nenastoupila do transportu, ale Němci ji v r. 1943 chytili v Brně a asi zastřelili. Jakub věděl, že Valerie měla dítě a po válce pátral po jejím osudu. Našel ji až za 46 let na Slovensku, kde je Eliška vdaná a dosud zde žije.

V roce 1949 odešla rodina Jakuba Bassista do Izraele. Kromě manželky Jakuba, to byl i syn Jiří (dnes Abrahám), který se narodil r. 1942. Syn Ivan (dnes Ruben) nar. 1946. V Izraeli se jim r. 1952 narodila ještě dcera Cipora.

Usadili se v přímořském městečku Natánii mezi Haifou a Tel Avivem. Zde dostali jednopokojový byt pro přistěhovalce. Manželka Jakuba v roce 1965 zemřela. Jakub žije u Rubena. Stáří má dobře zajištěné. Do důchodu odešel v 65 letech. Po podepsání dohod o vyrovnání mezi Německem a Izraelem dostává k důchodu 500 izraelských šekelů ještě 2400 marek (jako oběť nacismu).

Na otázku proč, se i přes svůj vysoký věk tak rád vrací do své bývalé domoviny, Jakub Bassist se slzou v oku odpověděl: "Můj domov je v Izraeli, ale jsem Čech. A starý strom nepřesadíš." A hned dodal, že židé z Československa měli v Izraeli punc dobrých pracovníků. I oni šířili pověst zlatých českých rukou ve světě...

Na závěr života se Jakub vrátil do dávné domoviny. Rád vzpomíná na místa svého mládí i na přátele, které však už našel většinou na hřbitově...

R. Obhlídal

TRAGÉDIE POD ZAJEČÍM

Pomalou sluníčko zapadalo, když přistával naposled pilot práškovacího letadla na plochu jateliny pod Zaječím. Posledním pracovníkem, který na něj čekal, byl strýc z vrchního konce rakvické dědiny. Čekal na pilota, aby vyslechl rozkazy na příští den. Letadlo rolovalo k hromadě hnojiva, ale pilot stroj nezastavil, jen otevřel okénko a křičí na strýca: "Strýcu, počte, trochu vám povozím

po tým vašim kraji, ať ho poznáte aj z výšky."

"To víš, chlapče, že se rád podívám, dyť sem v tým eště nikdá nese-děl."

Letadlo se zvedlo, zakroužilo nad jatelinou, nad Zaječím a od Příkladuk se vracelo na přistání, když strýce zaujal bod na polní cestě, přibližující se od Rakvic a směřující k Zaječí. Přitiskl hlavu na sklo kabiny,

až se mu rozplaskl jak "belešový" těsto, jenom aby zjistil, že se svým tušením nemýlí. Byl to on. Slova se mu zadrhovala v hrdle, když nabízel pilotovi pět litrů vína za to, když nad tím chlapem, co jede po té cestě, proletí co nejnižší. Pilot neodpověděl, jenom přikývl, lišácky mrkl a zatočil stroj nad Štymbert a pustil si to přímo proti bodu, který se pohyboval na polní cestě. Proletěli mu těsně nad hlavou, ale když se letadlo otočilo, strýc viděl, že chlap po silnici jede dál.

"Níž musíš, eště níž," nervózně přikazoval strýc pilotovi a zase přitiskl nos na přední sklo. Pilot přikývl, otočil stroj, který nadletěl na vinohrady a pustil se k zemi tak nízko, že by mu pod plechovým břichem neproběhlo ani tele, natož chlap. Když se letadlo zase prudce zvedlo k nebi, silnice už byla prázdná, jen zvířený prach se zvedal nad cestou. Strýc si zamnul ruce. "Snád to za tech pět litrů stálo."

Dveře místní "Besedy" se rozletěly a druhý strýc z vrchního konce vrazil dovnitř udýchaný, naježený a křičel už ode dveří.

"Jano, toč pivo, nebo sem se znova narodil a eště z toho nejsou pořádně zpatovaní. Rychle dělej, ať mě to probere a začnu zas normálně myslet."

"A co se vám tak hrozného stalo, strýcu, že ste tak pobledlej.:"

"Pobledlej, zpocenej, oči vygulený, ruky a nohy se mně třepů, loktě aj kolena mám odraný, naražený žebra, poškrábaný břuch, nalomenú lopatku, natržený ucho, a to mám eště štěstí, že nemám nic na hubě, zas by se na mě ukazovalo, že sem byl naslopanej, ale žiju, chlapče, žiju a řeknu ti, že ten pokrok, tá technika, je negdy k ničemu. Spíš se na nebi proháněli enom ptáci a anděli a bylo dobře. Včil ty plechový potvory nedajú člověkovu pokoj. Smradu to nadělá, randálu a eště to lidi ohrožuje. Šak tolik už toho spadlo, tož može tomu člověkvěřit?"

"Ná vy ste, strýcu, spadl z letadla?", ptá se hostinský Jano a dotýká se prstem čela.

"Co máš, chlapče, ale málem mě tá potvora spadla na chrbet, enom anděl strážný mě zachránil."

"Tož nanapínajte a řeknite, jak ste zubatej utekl z lopaty:"

Strýc si utřel bradu od první pěny, nadechl se a začal: "Mám na Podzajeckej řepu, tož sem si říkal, dyž je takovej pěknej deň, že se na nu pojedu podívat. Sedl sem na svojego starického "Pionýrka" a jel sem. "Pionýrek" prkotal, já sem si popískoval, pokukoval po krajině a dobře mně bylo. Nad Zajeckým kopcem krůžilo práškovací letadlo a mě ani ve snu nenapadlo, co s tímto kusem plechu zažiju. Jak sem vyjel ze zatáčky na rovnou silnici, letadlo nechálo krůžení, otočilo rypák proti mně a padalo k zemi, jak dyby mu motor ten moment vynechal. Chcet sem mu zamávat, ale ono zamávalo se mnú. Jak se rychle blížilo ke mně, tak aj rychle klesalo k zemi. Nade mnú proletělo tak nízko, že bych došel o klobúk, dybych ho měl. Tak, tak, sem se udržel na svojím stroji, enom sem v duchu poděkoval pilotovi, že to stačil vybrat, ale tá žlutá potvora se otočila, nadletěla nad Štymbert a zas se pustila proti mně, ale včil už tak nízko, že břuchem lízala jatelinu a vrtulú usekávala její vršky. Pro mě nebylo úniku. Bylo mně jasný, že na tímto světě sem skončil. Ruky a nohy mně zdřevěněly, motorku sem přestal ovládat, enom sem z vyvalenýma očiskama hleděl na blížící se monstrum a rychle sem se lúčil s rodinú. Stihl sem to z každým zvlášť. Ze ženú, z děckama, aj za vychování sem poděkoval, potom sem pustil řídítka, skřížil ruky na prsách a s výkřikem "Zbohem živote" sem se v plnej jízdě vrhl do jateliny a všecko mně bylo jedno.

Nejméně šestkrát sem se přegulil, hned sem měl na vrchu nohy, hned hlavu a potom byla tma. V hlavě mně hučelo a před očima se mně dělaly větší a menší kolečka. Ohmatal sem se, a dyž sem zjistil že žiju, dívám se,

kde spadlo to letadlo, ale protože sem nic neviděl, nasedl sem na svůj stroj a jedu k tobě chlapče, abych nabral nových sil a došel uklidnění. Esli to letadlo tam negde leží, nevím, hledat ho nebudu, ale spadnutí muselo."

"Hlavně, že žijete a ste v pořádku. Včítl se trochu zasmějeme a co nám chybí."

"Já se směju rád a taky by mně

bylo veselo, erom kcyby pod tým letadlem ležel negdo drugej."

A tak nevím, zda strýc ví, kdo mu připravil takovéto zpestření všedního podvečera, ale že u nás v naší dědině je takových šprýmařů více, to zase víme my.

Veselo u nás bývalo, je a bude, jenom nepřehánět, všechno má své meze, občané rakvičtí.

Lohl Edmunt

„Dojeli regruti, ...“

Dojeli regruti, dojeli pod máju
na koni vraném
písničku zpívajú.
Zpívajú smutní.
Zpívajú veselí.
Děvčata k tanci
sukýnky rovnajú.

Zahrej nám muziko zaverbujem
děvčata švarný vytancujem
my letos rukujem
všeckým dáme zbohem
na tú vojnu pohár vína
si vypijem.

Handwritten musical score for the song "Dojeli regruti, ...". The score is written on four staves of music. The notes are in a simple, clear style. Chords are indicated by letters above the notes: c, f, fis^{3m}, G, c, B, Es, Es, As, B, G, c, G, c, G, c, f, fis^{3m}, G, c, Es, As, A^{3m}, B, Es, As, B, Es, c, f, G, c, c, G, c, f, fis^{3m}, G, c.

Rekreační sport v zimě

I v zimě, za dlouhých večerů, je možno v naší obci sportovat. A to ve sportovní hale při základní škole. Prozatím jsou stanoveny časy pro tři druhy rekreačního sportu:

Cvičení žen	středa	19.00 - 20.00 hodin
Volejbal (muži i ženy)	pátek	19.30 - 21.30 hodin
Tenis	sobota	8.00 - 13.00 hodin

Využijte těchto možností a přijďte si zaspportovat. Další podmínky se dozvíte přímo na místě.

Pavel Suchánek

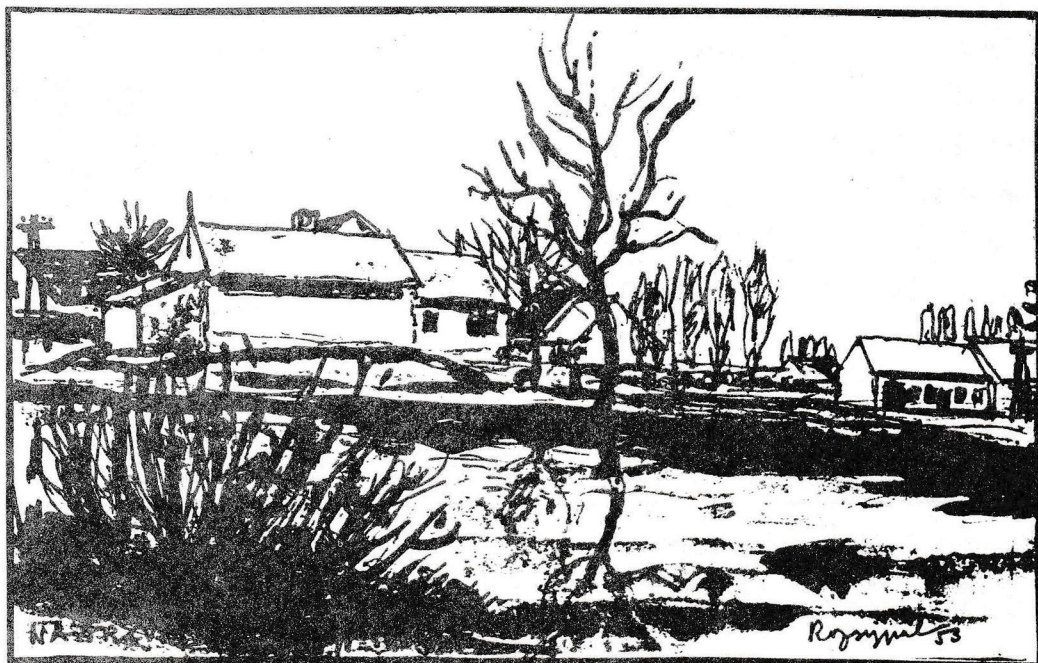
ROZLOUČENÍ S RODÁKEM

I když žil už dlouho v Hodoníně, kde založil rodinu, však v srdci nosil stále obraz své rodné dědiny. Klement Rozsypal vyrůstal v rolnické rodině, nejstarší jediný syn ze tří dětí. Bylo mu určeno pracovat doma na hospodářství. Práci plnil zodpovědně, což vyplývalo z jeho povahy. Ale táhlo ho to jinam, k jeho největší zálibě - kresbě. I když kráčel za pluhem v hluboké brázdě, jeho pohled bloudil po krajině kolem. Hledal a nacházel krásu, lákaly ho barvy tak často jiné, podle ročního období. Tyto dojmy se hluboce usazovaly v jeho vnímavé duši. Ale k projevu a prohlubování jeho nadání nebyla možnost. Byla válka. Teprve po osvobození, už jako plnoletý, nastoupil studium na Umělecko-průmyslové škole v Brně, společně s Františkem Chrástkem. Tito talentovaní rakvičtí chlapci si na studiu uměleckého směru vedli úspěšně. Franta, jak jsme zvyklí oslovovat, po absolvování pokračoval na Malířské akademii v Bratislavě, kde jako akademický malíř zůstal dodnes. Klima se dal jiným směrem, pokračoval ve studiu na Pedagogické fakultě v Brně. Po vojně pak přijal místo výtvarníka v propa-

gačním oddělení Elektrárny v Hodoníně. Rakvicím se však neodcizil, což se jeví v jeho tvorbě. Zanechal mnoho kreseb, mezi kterými najdeme obrázky s motivem, který měl v srdci po celý život. Kreslil svou rodnou dědinu z různých pohledů, na bílou plochu přenášel barevné představy, které mu byly blízké z Rakvic a okolí. Z výletů do přírody, které v mládí podnikal se svými kamarády, vždycky přinášel skicář plný postřehů - pohled na Rakvice z Koziperků, či z hráčky od Jezer, nebo od Šutráku, jindy s pozadím Pálavy. Miloval svou vesnici a viděl ji krásnou ze všech stran. V poslední době ji vídával už jen v představách, neboť nemoc mu nedovolovala svou rodnou ves navštěvovat. A 6. července letošního roku těžká nemoc přetrhla jeho návštěvy navždy. - Na paletě barvy usychají, tak jako květy na jeho hrobě ...

Ale jeho dílo žije. Snad se nám podaří při některé budoucí výstavě s jeho obrazy občany seznámit.

D.M.

Společenská kronika

Sňatek uzavřeli:

Norbert Predikant	-	Jana Roháčová	(Rakvice)
Karel Paulík	-	Jitka Krůzová	(Brno)
David Bastl	-	Petra Kořínková	(Brno)
Radoslav Růžička	-	Hana Pristašová	(Ořechov - Zaječí)
Oldřich Palán	-	Dagmar Líznarová	(Hustopeče - Rakvice)

Už ne ty a já, ale my.

Narozené děti:

Bukovský Vít	č.p. 803
Havránek David	400
✓ Cabal Jakub	672
Rozsypal Jakub	574
Stehlík Kamil	272
Obhlídal Jakub	654
Švásta Ondřej	204
Rozsypalová Eva	384
Osiková Michaela	315

Přejeme štěstí všem dětem!

Zemřeli:

Káňová Františka	ve věku	92 let
Krůzová Anastázie		98 let
Ryzá Jarmila		58 let
Blažková Anna		37 let
Bažantová Božena		56 let
Přerovská Anežka		92 let

Vzpomínka hořkou vůní dýchá...

Rakvický zpravodaj vydává obecní rada v Rakvicích. Vychází čtvrtletně. Příspěvky jednotlivých jmenovaných autorů jsou v původním znění. Sestavuje redakční rada, grafická úprava: F. Zach. Tiskne: ZD Velké Bílovice